

“Somiem, aleshores existim”

Tot va començar quan, de sobte, vam percebre que l'aigua deixava de caure del cel com ho havia fet fins aleshores, i vam pensar, ja tornarà, **sempre ha acabat plovent**. Però els dies d'espera es van convertir en mesos, els mesos en anys, i els anys en restriccions. I tot plegat ens vam adonar, com si no fos prou clar, que **l'aigua és vida** i que potser el canvi climàtic és evident.

Aquelles restriccions van deixar de banda (una vegada més) els nostres espais verds, perquè l'aigua per alimentar el verd és aigua llençada, perquè molt pocs consideren que **el verd és salut**, perquè tothom dona per fet que el verd estarà a disposició quan el necessitem per refugiar-nos de la calor, i gairebé ningú és conscient del que ajuda a mitigar el canvi climàtic ni dels beneficis que aporta a la salut física i mental de les persones.

Veient que la cultura del verd, la nostra passió i professió, podia estar en perill, que la pèrdua de patrimoni verd tindria greus conseqüències, que la major part de la societat no n'és conscient, i que com a garants del verd no podíem permetre que allò arribés a succeir, vam decidir **somiar** i creure que aquesta causa podia unir a tot el sector, que salvar el verd era possible. I tant ho vam creure que ho vam fer realitat i li vam donar forma de jornada debat. I avui, quan ens hem trobat una estona abans de començar, sense dir-nos res, mirant-nos als ulls, ens hem dit... **existim!** El professionals del verd existim i lluitarem units com mai per no perdre el llegat que els nostres predecessors ens han deixat!

Ho hem vist als ulls, ho hem vist a l'actitud; cares d'il·lusió, actitud constructiva i no destructiva, voluntat de mirar enrere i aprendre dels errors, de no buscar culpables, de mirar endavant i cercar solucions, de saber que la unió fa la força i que **només podrem fer passes constructives des del consens**.

Sí? Està passant? Això és real? Som-hi!!!

Només començar rebem un gerro d'aigua freda (pam!), i a la vegada una dosi de realitat per situar-nos d'inici, per fer-nos tocar de peus a terra i ser conscients del que ens trobarem pel camí: el mestre Narcís Prat ens diu, **no hi haurà adaptació sense mitigació, no hi haurà aigua sense reduir el consum d'energia**. I amb aquest primer cop encaixat continuem endavant assumint que la sequera canvia el paisatge i que cal tornar a recuperar el paisatge en mosaic per equilibrar les zones consumidores d'aigua amb aquelles que son generadores, per equilibrar la superfície de zona boscosa amb la de pastures i matolls. Al cap de poc un segon missatge ens serveix de recordatori i ens diu,

MESURES PER REDUIR L'IMPACTE DE LA SEQUERA AL VERD URBÀ

ep! no us despisteu que això és seriós!: **aigua i energia no es poden tractar per separat...** d'acord, missatge interioritzat, seguim? Seguim!

Anem avançant tot i que encara amb els peus ben aferrats a terra, no fos cas que ens despistéssim. Un altre missatge del mestre: **sense ser conscients d'on som no serem conscients de cap a on anem**. Entesos, ho assumim, però en volem més, estem preparats per encaixar i avançar. I amb aquesta predisposició a tornar a la casella de sortida les vegades que calgui i sense deixar-nos condicionar pel que, sovint, hem donat per assumit erròniament, aprenem que sols no podrem donar la volta a la situació que estem vivint, que hem de comptar amb la resta d'actors de la societat, doncs **la sequera no és un tema tècnic, és un tema sociopolític**. Aprenem que **els éssers humans no som conscients que som part de la biodiversitat i part del problema**. Aprenem a acceptar que ens equivoquem quan pensem que queixar-se és reivindicar, i que gairebé sempre **ens queixem però no canviem res**.

Escoltem les paraules del Dr. Prat i les assumim fins a fer-les nostres, i arriba el consell amb el que tothom hem estat d'acord, per indiscutible, per factible, per lògic: **és necessari objectivar els usos de l'aigua**, classificant-los en tres tipus, **Aigua Vida, Aigua Negoci, Aigua Serveis Ecosistèmics**. Fer-ho i assignar un valor als usos de l'aigua dins cadascuna de les 3 classificacions ens mostra que les primeres posicions, les de més valor, estan ocupades per **l'aigua de boca, la d'usos agropecuaris i la d'ús pel Verd Urbà**.

De sobte, una pregunta entra en escena i ens mirem amb cares de sorpresa i, a la vegada, sense saber gaire com respondre-la: **perquè el verd urbà??? perquè una de les primeres aplicades és al reg dels espais verds???** Però de seguida apareixen respostes, perquè la generositat i la il·lusió tenen això, que fan sumar i que tot vagi fluint fàcilment.

Analitzem i fem autocrítica, necessària per no ensopegar amb pedres amb les que ja hem ensopegat moltes vegades, i ens adonem que la societat no es creu el fet que estem en emergència i que la Infraestructura Verda és necessària, i ens preguntem... i com és això?, i arribem la conclusió que **no hem sabut comunicar bé**, i ens mirem a nosaltres mateixos plantejant-nos si això ha passat perquè ni tan sols nosaltres estem convençuts del que sabem, fem i volem transmetre. Continuem rasant en el que hem fet fins ara i en com ho hem fet, reconeixent que no gestionem bé el reg, que aportem massa aigua i amb massa freqüència, que sovint ens hem oblidat del suport, **el sòl, aquell gran oblidat**. En determinat moment arribem a tal punt d'autocrítica que fins i tot dubtem de si sabem què és un sòl bo i què no ho és, què és una planta bona i què no ho és, fins que algú diu: ep! que una cosa és l'autocrítica i una altra autofustigar-se! I si fem un cafè i un mos i agafem una mica d'energia? Ostreeees! Gràcies!!! I com que per continuar, de vegades cal aturar-se, dit i fet, aturada d'avituallament.

Les expectatives dipositades en el cafè es transformen en una lleugera decepció: el cafè és més aigualit que el d'alguns hotels de renom (a l'estil sud-americà). Però entre que

MESURES PER **REDUIR L'IMPACTE** **DE LA SEQUERA** **AL VERD URBÀ**

ens ha tocat l'aire fresc, hem posat quelcom sòlid al cos i hem xerrat de forma distesa, sembla que hem recuperat l'esperit constructiu i optimista, i ens hi hem tornat a posar.

Feta l'autocrítica arriba el moment de **reivindicar-nos com a sector i posar-nos en valor** (ja era hora, carai!). La primera reflexió que es posa sobre la taula és la mitjana d'edat dels assistents a la jornada... perquè hi ha poca presència de professionals joves? I ens tornem a preguntar, què hem fet malament? I just aleshores ens fan saber que entre el públic assistent hi ha una única persona que no té vinculació amb el sector, que ha vingut lliurement com a ciutadana... Ooooooooooh! se sent a la sala... La ciutadana en qüestió, amb aquella vergonya que produeix el que t'assenyalin davant de 200 persones, deixa anar un "a mi em sembla molt interessant tot el que s'està dient". Wooooow yeah! Pujada d'adrenalina i tothom ens tornem a situar i pensem, sense dir-nos-ho, va! que ara ja toca posar fil a l'agulla!

Ens declarem conscients que hem de ser capaços (perquè tenim la capacitat) de posar en valor, no només els espais verds, sinó també la nostre vàlua professional i la importància de la nostra feina; de transmetre-ho de tal manera que tot allò que ens aporten els espais verds quedi integrat a la societat com un valor essencial i irrenunciable, comunicant des del ple convenciment, **sabent que gestionar fluxos és gestionar aigua**, que el futur és gestionar l'aigua de pluja que cau a les zones urbanes, que cal promoure la investigació i el coneixement, que sense reciclatge professional la transformació no serà possible, que cal ser perseverants amb la classe política, i no defallir en fer-ho, per tal que les seves bones intencions es facin realitat i s'implanti el certificat d'eficiència hídrica a les zones verdes, per tal que l'educació ambiental i vegetal s'implantini al sistema educatiu, i que tot això, o ho fem de manera conjunta i des d'**una única entitat que englobi a tots els actors del sector**, o no podrem fer-ho. Que a **Catalunya falta teixit conjuntiu** (Margalef dixit) i que el que fem, ho hem de fer des del consens, perquè **el consens genera confiança**.

Estem convençuts, i de quina manera, que cal aprofitar l'empenta i la força que fan que ens haguem trobat avui per definir quin model de gestió, o quina entitat, existent o de nova creació, ha de ser la que lideri aquest moviment. Una entitat que ha de ser transversal, amb capacitat suficient per aglutinar, impulsar i connectar amb les administracions, tant locals, com autonòmiques i estatals, una de les grans mancances que sempre hem tingut al sector. Una entitat que ha de partir de la base, i amb l'objectiu de fer arribar a tots els estaments de la societat, amb tota la claredat possible, que **els espais verds són part de la solució i no part del problema**, reivindicant el **verd com a tots els beneficis ecosistèmics que aporta**, difonent el missatge, avalat per tots els estudis científics que ho corroboren, que **els espais verds són salut i són element fonamental en la mitigació del canvi climàtic**.

Fer tot això, un repte majúscul però no impossible (yes, we can!), implica picar pedra fins que s'assumeixi, a tots els nivells de la societat, que **la nostra vida depèn dels**

MESURES PER REDUIR L'IMPACTE DE LA SEQUERA AL VERD URBÀ

ecosistemes naturals en els que es sustenta, que cal imitar els boscos, que si no recuperem els vincles amb els sistemes naturals, el futur potser no serà, que la natura, de la qual formen part els espais verds, equilibra el cos i és medicina preventiva i, com a tal, evita l'aparició de greus problemes físics i mentals, que **el canvi, assecament, o desaparició d'espais verds ja està provocant l'aparició de malalties com l'ecoansietat o la solastàlgia (impacte emocional per part de les persones quan veuen el seu entorn desaparèixer o transformar-se)**, i que **l'aigua pel reg dels espais verds s'ha de veure com a una inversió de futur i no com a una despesa innecessària.**

Acabem la jornada amb una ponència que ens deixa bocabadats, la del professor Josep Mª Mallarach, per la capacitat d'anàlisi i síntesi de la jornada, per la seva saviesa i per la seva capacitat i claredat per expressar el que, probablement, nosaltres no hem sabut comunicar: **El repte que afrontem no és tècnic sinó sociopolític, i en base als principis de l'ecologia integral, hem d'aprofundir en l'estrat filosòfic i espiritual per assolir l'objectiu; necessitem provocar canvis a la mentalitat de la societat, filosòfics i espirituals**

La jornada acaba a un nivell que supera qualsevol expectativa, senzillament espectacular. Se'ns acaba el temps i la jornada ha estat molt intensa, profitosa i encoratjadora. Cal pair i processar, el que s'ha posat sobre la taula es resumeix en unes quantes línies, però OMG! a això cal donar-li forma i començar a definir-lo! Tornem a començar?

Hi tornarem! Però hi tornarem conjurant-nos per obligar-nos a tenir memòria, perquè aquesta sequera passarà i la tendència que hem tingut sempre és la de no recordar. Si quan la pluja torni a caure i del cel ens plogui vida en forma d'aigua no ens obliguem a recordar, a continuar treballant preveient que es repetiran altres episodis de sequera, el que avui hem fet realitat i tot just comença a agafar forma, no haurà servit de res i no en treure'm profit.

Ens conjurem per mantenir viu aquest foc i abans de marxar cap a casa, sense dir-nos res, mirant-nos als ulls i amb un somriure còmplice, ens hem dit... l'impossible s'ha fet realitat???, Sí!!!, **Hem somiat???, Sí!!! Aleshores existim!**

Casa de l'Aigua, Barcelona, 12 de març de 2023

Ah! Un apunt més... al final de la jornada ens han dit que hi havia un relator amagat...

Mmmmmmmmmmmmmmmmmmm???

*Aha! Doncs aquí el teniu, desitjant-vos des d'aquestes línies el que diu el lema que m'ha acompanyat des de la meua infància, perquè tothom conservem una part d'aquelles nenes i nens que un dia vam ser: **Que la força ens acompanyi!***